7. dubna 1926, bylo by vyhověti žalobě. Ale soud dovolací nemůže tak učiniti, nemaje k tomu pevného podkladu.

Neboť i když v žalobě se tvrdí, že žalovaná tuto samostatnou pohledávku uznala dopisem ze 7. srpna 1926, žalovaná přece popírá z této pohledávky částku 20 ř. m. a úroky od 1. června 1926 do 31. března 1929, tvrdíc, že zásilky po zahájení vyrovnacího řízení odebrané platila včas, a vedla o tom jako důkaz obchodní knihy, svědka Frant. P., vyrov. spisy a výslech stran. Důkazy tyto nebyly o tom připuštěny, a i když svědek Frant. P. mínil, že zažalovaná pohledávka po právu není (č. I. 10), nebylo z toho nižšími soudy učiněno zjištění, a právem proto soud odvolací již ve svém zrušovacím usnesení 17. prosince 1929 chtěl míti i výši zažalované pohledávky bezpečněji zjištěnu, což se však v řízení napotomním nestalo. K tomu nutno ještě podotknouti, že ani základní výše oné pohledávky 1127 ř. m. není úplně jasná, když sám svědek Sch. vypočítává zůstatek na 1105 ř. m.

Proto, když tyto rozhodné okolnosti týkající se výše zažalované pohledávky nebyly vzaty už v první stolicí řádně na přetřes a nebylo o výši žalované pohledávky učiněno spolehlivé zjištění, trpí řízení nižších soudů vadou, která zabránila důkladnému vysvětlení a řádnému posouzení rozepře a bylo proto rozsudky obou nižších stolic podle § 510 c. ř. s. zrušiti a věc odkázati prvnímu soudu k dalšímu jednání a novému rozhodnutí.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 20. listopadu 1931 Rv II 758/30. Karel Jelínek.

Objektivní a subjektivní stránka přečinu podle § 283 tr. z. Nepřiznání podmíněného odsouzení.

Krajský soud uznal T. K. vinným přečinem shluknutí podle §§ 283, 284 tr. z. a odsoudil jej do tuhého vězení na 14 dní s postem týdně nepodmíněně. Zmateční stížnost obžalovaného i odvolání z výroku o nepodmíněném odsouzení byly zamítnuty. V důvodech bylo uvedeno:

Zmateční stížnost napadá výtkou nedostatku důvodů podle § 281, č. 5 tr. ř. výrok rozsudku vyslovující přesvědčení soudu, že obžalovaný T. K., ač byl jen nahodilým účastníkem shluknutí, úmyslně zůstal stát, aby se přidružil k lidu a že úmyslně pustil se do hádky se stráží, aby tím projevil názor příčící se vůli vrchnosti a aby tak vnesl námitky proti výzvě k rozchodu. Zároveň pak vzhledem ke skutkovému zjištění o nahodilém účastenství stěžovatelově na shluknutí napadá rozsudek jak ve směru přečinu podle § 283 tr. z., tak i podle § 284 tr. z. hmotněprávní výtkou zmatečnosti podle § 281, č. 9 lit. a) tr. ř. Zmateční stížnost není odůvodněna.

Pokud výtka nedostatku důvodů vztahuje se na skutkové zjištění, že obžalovaný se k lidu připojil úmyslně, týká se okolnosti nerozhodné. Směrodatným pro objektivní stránku přečinu shluknutí podle § 283 tr. z. je, že pachatel stal se součástí davu, bez ohledu, zda úmyslně či bezděčně, po subjektivní stránce pak, že uslyšev výzvu k rozchodu, neprodleně jí nevyhověl, ač mohl tak učiniti.

Zjišťuje-li proto rozsudek o obžalovaném T. K., že při shluknutí ve smyslu § 283 tr. z. jel náhodou ulicí, zůstal však státi v čele skupiny lidí, i když dav byl vyháněn, že slyšel výzvu k rozchodu, mohl se vzdáliti, neboť neměl žádné překážky, která by mu bránila, aby odešel, přes to však neuposlechl stráže, když tato lidu kázala, aby se rozešel, nýbrž naopak na druhou výzvu četnického strážmistra odpověděl: »Já stojím na veřejné ulici, tady mi nemá nikdo co poroučet a mohu tady státi, jak dlouho se mi bude chtíti,« pak jest zcela bez významu, zda bylo či nebylo jeho úmyslem k davu se připojiti. Názor zmateční stížnosti o nutnosti, aby pachatel přečinu shluknutí se úmyslně k davu přidružil, nemá v zákoně opory a již nahodilá přítomnost stěžovatelova na místě shluknutí uvedla ho ve faktické spojení se shluknuvším se davem a touto skutečností vznikla takto pro něho povinnost ihned podrobiti se výzvám a opatřením vrchnosti udělující rozkaz.

Uvedený skutkově zjištěný výrok obžalovaného již sám o sobě je dostačujícím důvodem pro přesvědčení soudu, že obžalovaný slovy těmi vznesl námitky proti výzvě k rozchodu. Podřadil-li proto nalézací soud tuto další činnost stěžovatelovu, provázející jeho provinění ve smyslu § 283 tr. z., též pod skutkovou podstatu přečinu podle § 284 tr. z., hodnotil ji právně způsobem zákonu odpovídajícím, neboť slova ona zjevně vyjadřují vzepření se rozkazu stráže a naplňují takto pojem »dání se do vády«.

Odvolání z výroku o nepřiznání podmíněného odsouzení není důvodné. Podmíněné odsouzení je vždy jen výjimkou, přípustnou pouze tam, kde ji opodstatňují závažné důvody, z nichž by se dalo důvodně očekávati, že postačí k polepšení pouhá pohrůžka trestem. Tento předpoklad není však u obžalovaného dán, i když je doposud zachovalý. Podle zjištění rozsudkových odmlouval obžalovaný stráži drze a vyzývavě. Je tudíž přisvědčiti názoru nalézacího soudu, že obžalovaný je hrubé povahy a chová zášť k bezpečnostním orgánům, což nasvědčuje vadnému rysu jeho povahy, který dlužno napraviti výkonem trestu (§ 1, odst. 1. zák., čís. 562/19). Odvolání nemohlo proto míti úspěch.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 11. prosince 1931, č. j. Zm II 306/30. Dr. Staňkovský.